

Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΝΟΥΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

Σκηνή 3^η: Ο Πολεμιστής προετοιμάζει τον υιόν του για την άνοδο στο Ταλετόν

Στις πορείες σου, υιέ μου, προς τις πλαγιές και τις κορυφές του όρους να γεμίζεις το δισάκι σου με το ψωμί των **Αρετών**. Να το γεμίζεις, υιέ μου, να το γεμίζεις. Και όταν νιώθεις αδύναμος, υιέ μου, να το ανοίγεις και να τρως. Να μιλάς, υιέ μου, στους ανθρώπους για τους πολεμιστές, να μιλάς, και κάθε μπουκιά που τρως, υιέ μου, να τους υμνείς. Κάθε ύμνος γι' αυτούς, υιέ μου, είναι ένας ύμνος για τον **Νόμο**, για τον Νόμο, υιέ μου, που σου γεμίζει το δισάκι σου με το ψωμί των Αρετών.

Να μιλάς, υιέ μου, να μιλάς, γιατί μπορεί κι' αυτοί να θελήσουν να φάνε από το ψωμί της **Ελευθερίας** και της **Αρετής**. Να είσαι έτοιμος, υιέ μου, για όποιον σου ζητήσει να ανοίξεις το δισάκι σου για να του δώσεις ψωμί. Ποτέ, υιέ μου, μη σκεφτείς να διαβείς την χώρα των **Λωτοφάγων**, την χώρα της **Λησμονιάς**. Ποτέ μη ξεχάσεις το **χρέος** σου σαν Άνθρωπος. Η λησμονιά, υιέ μου, σου σκοτεινιάζει το δρόμο της επιστροφής στην ιερή σου Πατρίδα.

Ποτέ, υιέ μου, μη πορευτείς στο παλάτι της **αφθονίας**, ποτέ μη πας στο **βασίλειο της Κίρκης**, γιατί εκεί, υιέ μου, θα χάσεις το δισάκι σου που σε ταΐζει, θα χάσεις τα όπλα σου τα ιερά και θα είναι δύσκολο χωρίς την βοήθεια του Οδυσσέα να ξεφύγεις από την έλξη των παθών και της ύλης. Ποτέ, υιέ μου, να μη σε κυριεύσει η **πλεονεξία**, να είσαι πάντα **εγκρατής** και **ευσεβής**.

Η **εγκράτεια**, υιέ μου, είναι η **πρώτη Αρετή**. Ένα βλαστάρι, υιέ μου, που θα συναντήσεις στην ανοδική σου πορεία προς την κορυφή, έχει συγκεντρώσει μέσα του με υπομονή όλα εκείνα τα στοιχεία που σου χρειάζονται για να έχεις ζωηράδα και αντοχή. Δοκίμασέ το, υιέ μου, δοκίμασέ το και πες τον ύμνο της ευχαριστίας στο βλαστάρι, πες τον ύμνο της ευχαριστίας στην Φύση και στον Νόμο. Και όταν διψάς, υιέ μου, αξία δεν έχουν οι γεμάτες χούφτες σου από το καθαίο νερό του ποταμού,

αξία, υιέ μου, έχει η σταγόνα του άνυδρου βράχου που καρτερείς με υπομονή να πέσει στον διψασμένο σου λαιμό. Και πάλι μη ξεχάσεις, υιέ μου, τον ύμνο της ευχαριστίας προς τον Νόμο. Μάθε, υιέ μου, να είσαι εγκρατής. Κάθε τι, υιέ μου, που δεν έχει **μέτρο** είναι μια τρύπα στο δισάκι σου από την οποία θα χαθούν τα αγαθά που μάζευες με κόπο και ιδρώτα. Και δεν σου λέω, υιέ μου, να αφανίσεις τις επιθυμίες σου, αλλά ο **ισορροπημένους σου νους να τις πειθαρχήσει.**

Ο Άνθρωπος πολεμιστής, υιέ μου, **στοχεύει ψηλά**, στοχεύει την κορυφογραμμή του **ιερού όρους** και το βλέμμα του σταθερό και καθάριο ατενίζει το φωτεινό **όριο**, το **όριο** που θέλει να κατακτήσει... Ξεκινά, υιέ μου, οπλισμένος και πανέτοιμος για τον μεγάλο **ανηφορικό** του δρόμο. Βαριά τα βήματα και βαθεία η ανάσα του στην αρχή της πορείας του.

Ο **συντονιστής νους** αναλαμβάνει να **ισορροπήσει** και ως άριστος ηνίοχος, υιέ μου, οδηγεί το σώμα του και την ψυχή του σταθερά και δυνατά. Ο βηματισμός του, υιέ μου, παίρνει ρυθμό και η ανάσα του ελεύθερη γεμίζει με οξυγόνο τα πνευμόνια του. **Η φύση συνοδηγός...**

Η ματιά του, υιέ μου, αποφασιστική κοιτάζει πάντα μπροστά και κλειδώνει τον στόχο του. **Δεν έχει βία μέσα του και δεν τρέχει να προλάβει αλλά κάνει πάντα μια ευχή. Να πάρει ότι του αξίζει.** Τότε ο νους, υιέ μου, ανοίγει το μάνταλο της θύρας της ψυχής του και ο πολεμιστής **λούζεται με το δυνατό της φως.** Όλα αλλάζουν.

Ο βηματισμός του, υιέ μου, γίνεται **σταθερός** σαν το **πάτημα του ταύρου**, η δύναμη του γίνεται **δύναμη λιονταριού**, η **ευελιξία** του ξεπερνά την **λυγεράδα του φιδιού**, η κορμοστασιά του ορθώνεται και **ισορροπεί** σαν του **πελαργού**, και η **ταχύτητα** του, υιέ μου, αν χρειαστεί, ξεπερνά την γρηγοράδα της **αντιλόπης.**

Τότε, υιέ μου, οι θάμνοι οπισθοχωρούν στο πέρασμα του, οι πέτρες

στεριώνονται βαθύτερα στο χώμα για να μη χαλάσουν τον αγέρωχο βηματισμό του, τα πεύκα τα έλατα και τα άλλα δένδρα υποκλίνονται ... ο άνεμος σιωπά ... και ο πολεμιστής, υιέ μου, γίνεται αετός και υψώνεται ως την κορυφογραμμή. Και να! η ευχή του γίνεται πράξη και παίρνει αυτό που του αξίζει.

Το φως της ανατολής τον πλημυρίζει, υιέ μου. Η πορεία του, μια πορεία προς το φως τον ανταμείβει με φως. Και το φως τούτο, υιέ μου, σμίγει με το δικό του φως, τον κάνει αιχμή του δόρατος, τον ανεβάζει στα φωτεινά αστέρια και του δίνει την δύναμη να υπερασπίζεται το δίκαιο και να θυσιάζεται γι' αυτό. Αυτοί οι πολεμιστές, υιέ μου, συγκροτούσαν την αιθέρια φάλαγγα των Σπαρτιατών και απεικόνιζαν στις ασπίδες τους τις ιδιότητες αυτής της ενοποιημένης φωτεινής δύναμης.

Να μιλάς στους ανθρώπους, υιέ μου, να μιλάς και να τους λες ότι οι Πολεμιστές της Σπάρτης ήταν το Μέτρο.

Γ.Σ.

